

Životopis: David Kadlec

David Kadlec se narodil roku 1972 v Praze. Jeho maminka je původem z dnešního Chorvatska (z české menšiny žijící zde od 19. století), tedy bývalé Jugoslávie, a v šedesátých letech přijela do Prahy studovat na univerzitu, kde potkala Davidova otce. Rodiče se rozvedli, když mu byly 3 roky. David s maminkou se poté odstěhoval do jugoslávského městečka, které bylo známé svou silnou českou komunitou.

V Daruvaru se tedy David s maminkou bez problémů zabydlel a rychle se asimiloval. Doma se mluvilo pochorvatštěnou češtinou a občas i němčinou. Nastoupil na českou školu Jana Ámose Komenského a stal se členem několika českých spolků. Mezi dětmi si našel několik kamarádů včetně jednoho, jehož táta byl nacionalistický Srb. Tehdy poprvé narazil na národnostní předsudky a napětí, ale nevnímal je jako hrozbu nebo nenávist.

V 18 letech dostal povolávací rozkaz do jiné oblasti Jugoslávie – Vojvodina. Cesta do Srbska trvala 2 dny vlakem. Prostředí na vojně bylo pro Davida depresivní, nelíbilo se mu tam. Na vojně žádné národnostní konflikty nebyly, protože všichni věděli, že by případný konflikt byl tvrdě potrestán. O vyhlášení nezávislosti Chorvatska se David dozvěděl z rádia. Potěšilo ho to, ale nezávislost nijak neslavil v obavě, že vypukne válka.

Narukoval na frontu do Oseku k 12. dělostřeleckému pluku jako zapisovatel. Měl ale štěstí v neštěstí, protože byl přidělen na pozici zapisovatele vysoce postaveného důstojníka, s kterým měl přátelský vztah.

Nejsilnějším zážitkem pro něho bylo, když se dozvěděl, že střela jednoho z vojáků zasáhla a zabila malou holčičku. Celou dobu říkal svému nadřízenému, že nechce bojovat, ale neměl na výběr. Nejen, že musel bojovat, ale musel bojovat na srbské straně proti Chorvatům, kteří chtěli nezávislost a tu chtěl i on sám. Jednou Davida a jeho chorvatského kamaráda napadlo, že si místo srbské hvězdy na čepici nalepí plastový symbol Chorvatska jako provokaci. Čepici si sice po pár minutách sundali, ale předvolání do kanceláře vojenské policie už neunikli. V kanceláři je již čekala policie. David byl zatčen, zmlácen a odvezen do vězení. Několik prvních dní ho mlátili, nebyl v kontaktu s rodinou a nebyl ani s přáteli. Vše se změnilo po příjezdu Červeného kříže. David byl oficiálně zaevidován jako vězeň obviněný ze vlastizrady a dezerce. Se spoluvězni komunikoval pouze přes záchodovou mísu, jiný kontakt neměl. Po pár

týdnech se Davidovi podařilo poslat dopis mamince, která dokázala zařídit jeho propuštění, a to díky tomu, že měl David české i jugoslávské občanství.

David byl následně poslán zpět na 2 měsíce na frontu, tentokrát ale bez zbraně. Povedlo se mu spojit se s českou ambasadou, která mu narychlo vystavila pas. Do Česka se dostal letadlem, ve kterém bylo kromě něj pouze 5 dalších lidí. V Praze bydlel nejdříve u svého otce a jeho nové rodiny. Na Česko si zvykal dlouho, ale postupně si zde zvykl. Dnes má dvě děti, je šťastný a žije spokojený život.